

Gustav Strniša:

Harmonikar Binček

Teleban pri godcih ni imel sreče. Kajti mladi ropar Kašca, se je godcev, s katerimi je hodil, tako privadil, da je raje ostal med njimi. Postal je pošten človek in nihče ni nikoli zvedel, da je kdaj ropal.

Glavar je še vedno mislil na Binčka. Včasih si je živo predstavljal kako bi ga trpinčil, medtem ko bi deček moral vleči svojo harmoniko.

Med tem ko so roparji životarili svoje izgubljeno življenje je Binček doraščal. Lepo oblečen je pohajal v šolo in napredoval ter se vesel izpopolnjeval.

Včasih je vendar zduhom klonil. Obse del je doma pri knjigi in si naslonil glavo v roke. Ko je videl vedno več dela nakupičenega pred seboj, se ga je loteval obup. Da, kako lepo si je nekdaj vse slikal! Prepričan je bil, da po-

stane igraje največji umetnik ker zna tako svirati na svojo harmoniko. Zdaj je vedno bolj spoznaval, da je sicer talent, toda da skoro ničesar ne zna in je samo kos mehke lipovine iz kate-re se bo šele izoblikoval živi lik, ki bo res umetnina sama.

In prišlo mu je inako, da je zajokal.

Njegov rednik ga je dobro poznal. V takih slučajih je moral deček kar prekiniti učenje. Starček ga je vzel s seboj v prirodo, kjer sta hodila oba razigrana in vesela ter na vse pozabila.

Stari profesor je nenadoma oživel ter postal tudi sam pravcati otrok. Lovila sta se po travnikih in se skrivala drug drugemu, si zastavljala

uganke, pela poskočne pesmi in se kovala v potoku, ali pa sedeča v senci pod košatim drevjem zamaknjena strmela v ljubečo prirodo, ki jima je kazala svoje čare.

Binček je tudi zdaj često nosil s seboj svojo harmoniko, zaigral in prisluhnil njenim zvokom, ki so mu še vedno lepo in čisto zveneli, le tiste čarobne godbe kakor nekdanj ni bilo več v njih, a ostali so spomini in tudi ti so bili krasni.

Ko sta se vračala, sta bila oba osvežena in srečna.

Nekega dne je deček prestal posebno težek izpit. Prihodnji dan ga je njegov rednik že klical na vse jutro.

Ves zaspan je žalostno pogledal profesorja, češ, saj sem vendar svoje naredil, pa mi ne daš pokojal!

Profesor mu je velel, naj se hitro napravi in vzame tudi harmoniko.

»Kam pa greva?« je radovedil Binček.

»Nekam daleč, daj svoj stari meh v nahrbtnik!« je odvrnil profesor, a več mu ni povedal.

Šla sta na vlak in se potem počasi povzpela v hribe.

»Sicer sem že star, toda upam, da bom to pot še zmagal, se je starček opogumljal, ko sta šla po poti.

In tedaj je Binček spoznal, da gresta obiskat njegovo rodno vasico. Postal je kar ginjen.

Stari boter je še vedno živel. Ni ga spoznal. Deček mu pa ni hotel povedati, kdo je. Sedel je pred hišo in pričel igrati na svojo harmoniko.

Zdaj se je Jeran zarežal in ga potrepil po rami:

»I kako naj te poznam paglavca ne-bogljjenega, kakršen si nekdanj bill!«

Binčkova hišica je še vedno stala. V nji je stanovala bolehna Jeranova sestra, ki je skrbela za red in snago.

Stari boter je debelo gledal, ko sta se Binček in njegov rednik poslovila in mu je stari gospod stisnil v roko kar dva stotaka.

Na vaškem pokopališču sta lahko našla materin grob, saj je bil skrbno negovan in njegov dobri prijatelj gospod Milan je že zdavnaj postavil nanj skromen spomenik.

Ko sta se vračala, Binček ni vedel, kako naj se svojemu redniku zahvali, a sivi profesor je zamahnil z roko in ga ljubeče pogledal, sij je bil tako vesel tega svojega posinovljenca in ponosen je postal nanj.

3.

Binček je obiskoval razne glasbene tečaje in se je nekega dne v šoli seznanil z mladim ciganom Jovom.

Cigan Jovo je bil prijazen in prikljupljiv deček za katerega se je zavzel nek bogati tvorničar. Ljudje so pripovedovali, da so ga nekega dne pustili cigani na njegovem pragu in ga je bogataš vzel za svojega, da so ga kasneje spet vzeli cigani in jih je tvorničar bogato plačal, da so ga vrnili.

Ciganček je bil zadovoljen, le domotožje ga je včasih mučilo. Nikoli ni mogel pozabiti svojih zelenih livad, ciganskih šotorov, večerov pri ciganskih ognjih ter tiste koprneče ciganske muzike. Kadar je sviral, mu je uhajal spomin med cigane.

Jovo je večkrat pripovedoval svomu tovarišu, kako je zvečer sviral na svoje gosli pod milim nebom ves zamaknjen v mesečino in šepet skrivnostne prirode, dočim so manjši na pol goli bratci in sestrice plesali in skakali dokler niso utrujeni pospali sredi noči kjer jih je poljubljaj in božal veter ter jim šepetal vso noč uspavanko, jim v sanjah šuštel pravljice, ki jih še nihče ni slišal kdor ni bil tako tesno spojen z naravo kakor ti prirodni sinovi, ki vendar tudi mnogo trpe, saj jim ne prizanaša mrz, dež in zima, zaradi česar so mnogi podvrženi padavici. Ker spe vse noči na mokrotnih tleh.

Cigan je vzljubil harmonikarja. Oba sta bila dokaj nemirne krvi in doma v prirodi. Binček se je sicer otresel svojih nemirnih želj za potovanjem, a Jovo je bil preveč cigana, da bi se popolnoma pomiril.

Ko je stari profesor opazil, da je deček preveč navezan na cigana, ga je opozoril, naj ne občuje preveč z njim. Poznal je cigane in bal se je, da bi se njegov rejenc ne navzel slabih navad.

Binček se je res nekaj časa ogibal svojega tovariša, toda kar prezreti ga ni mogel in Jovo, ki se je neprisiljeno vrtorepil okoli njega, je kmalu spet postal njegov prijatelj. Poslej sta se sestajala bolj skrivaj in pazila, da ju ni profesor našel skupaj.

Nekega dne je postal Jovo posebno zamišljen. Več dni je hodil blede in sklonjene glave okoli, oči so mu vročično sijale in samo bolestno se je smehljal.

Dalje prihodnjič.

Doživljaji Jima v džungli

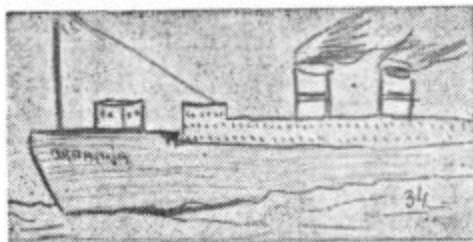
Spisal in risal Mitja Kraigher, star 11 let

33.

Oba sta bila sestradana, zato sta hitro ustrelila žirafa, ki jima je prekrizala pot. Ko sta se dobro nasitila, sta po dolgi hoji prišla v pristanišče.

34.

Ob pristanišču je ležalo veliko mesto. Tam je Jim povedal učenjakom, kje leži skrivnostno mesto s prekrasnim svestiščem in učenjaki so mu v zahvalo obljubili, da mu podarijo vse zlato, ki je v zakladnici.

35.

Zdaj je bil Jim bogat mož. Vsega je imel v izobilju, a vendar je bil nesrečen, zakaj mučilo ga je domotožje in neprestano je mislil na svojo mater.

36.

Ako je prišel domov in ga je mati objela, je bilo v trenutku pozabljeno vse gorje, ki ga je bil doživel v džungli.

KONEC

Daniilo Gorinšek:

Slovo

Dva bistra solzna bisera
v oči sta ji zdrsela,
ko mati in edini sin
sta zadnjič se objela...

Za kruhom sinko je zaman
prehodil domovino —
zdaj cula je povezana
za daljno pot v tujino...

Ni samcat sin, ko vlak puhti,
objema ga daljina!
Ni sam — za njim bo romala
molitev materina!...

»Jaz sem prešibka, o gospod
daj Ti mu blagoslova
in da ne zabil bi nikdar
domačega le krova!«

Ami:

Pes Mungo

Farmarju je bil poginil zvesti čuvaj, in ker je stanoval v samoti, na robu velikega gozda, je šel in kupil mladega volčjaka, ki mu je dal ime Mungo.

Spočetka je bil Mungo, kakor vsak mlad pes, neumen, znal se je ljubko igrati s farmarjevimi otroki, tekal je kakor nor za žogo, za kamnom in tako je raste, in farmar se je tiho veselil njegovega razvoja.

Te in še druge stvari ga je skušal naučiti farmar. Mnogo se je trudil okoli njega, ač vse zaman. Bil je trmast in se je pustil raje preteptati, kakor da bi ubogal. Leotel je na tla, pritisnil glavo k zellji, ač se pa prekobalil na hrbet in vse štiri od sebe. Farmar si je belil lase, skršal z lepim, poskusil z bičem, a Mungo je ostal nepokorni Mungo.

Mungo je počenjal stvari, kakršne se za bočega farmarjevega čuvaja ne spodobijo. Kdor mu je ponudil hrano, vsakemu se je priliznil, namesto da bi ga

Lepo raste, si je dejal, kmalu bo velik in močan pes, ki se oa bo vsak že od daleč bal. Ko je bil Mungo star pet mesecev, ga je začel učiti pokorščine in raznih umetnosti, ki jih mora znati pes, posebno če naj postane zvest in zanesljiv spremljevalec. Položiš predenj klobuk in mora ga čuvati toliko časa, da prideš nazaj. Ač palico, sploh vsak predmet, ki mu ga pokažeš in zapoveš, da naj ga varuje. Vržeš kanem in ga prinese. Prinese prav pred tebe in položi v roke. Daš mu povohati robec, li ga skriješ in potem ga mora izvohati.

oblajal in se ne dotaknil še tako slatnega grizljaja, ki bi mu ga kdorkoli ponudil ali vrge predenj. Takega psa, ki sprejme dar od tujega človeka prav lahko zastripijo in potem brez skrbi na primer oropajo gospodarja. Če se je le kakšen človek približal farmi, je Mungo glasno lajal. Ali lajal ni iz jeze ali nezaupljivosti, ne. Mahljaj je z repol od veselja, tekel naproti in se dobrikal.

Zato je razumljivo, da farmar psa ni bil vesel in je že začel preiščevati, da bi ga komu podaril, kupil drugega, kajti ta mu ni mogel služiti. Daleč okoli ni imel nobenega soseda. Vačno pr

Je moral po opravkih v daljnje mestece, skozi pražozd in ob zaraščeni reki in se je vračal večkrat tudi skozi trdo temo. Kaj pomaga če si oborožen, a ne več kje je napravil zli človek zaselo. Pes ga pa takoj potegne v nos, zalaja, naježi dlako in s tem opozori na nevarnost. Vedno se bori ob gospodarjevi strani, naskakuje gibčno od vseh strani in se mesari z ostrimi čekani. Sploh se pa malokdaj zgodi, da bi se ju kdo upal napasti, kajti pes zbujta strah, pred njim se ni mogoče potuhniti in če veš, da je pred teboj sovražnik, se ga že ubraniš. Farmer je bil dokaj premožen in zategadelj je psa še bolj potreboval. Zgodilo se je večkrat, da se je priklatil tuj človek in prosil na farmi hrane ali prenočišča. Marsikateri teh se je zdel kakor tolovaj in je res, da si je prišel ta ali oni ogledat farmo ter ljudi, izvohat kje in kdaj bi bila priložnost, ki od nje živijo taki ljudje. O, teh ljudi je na vzhodu preveč.

Farmer bi bil že izvršil svoj sklep, a otroci in žena so se bili v Munga že preveč zaljubili in moral je odnehati. A samo še en mesec, je nejevoljno priklimal, bom potrpel in se mučil z njim. Potem pa da ste mi tiho. Pes mora proč, kupiti moram drugega, a če bi Mungo ostal na farmi, mi skvari še onega.

Minil je mesec, Mungo je ostal Mungo in bilo je mnogo solz in objemanja, ko je farmer navezal Munga na vrstico in trdo odkoračal v mestece, kjer je imej tudi denarne opravke. Dobro se je le malo mislil, da ga čaka na poti hudo presenečenje! Dva postopača, ki ju je bil pred kratkim pogostil sta prisluškovala pogovorom o gospodarjevih opravkih ter mu sredi pota nastavila zaselo. Prihuljila sta se in čakala. Psa se nista bala, ker sta vedela, zkaja mora od doma.

Farmer se je, eič huđega sluteč, bližal zasedi. Stopal je sicer previdno, z roko na ročaju pištole, a daljna pot človeka utrudil in vedno ne more ostati pozoren. Munga je bil spustil z vrvice. Škodovati ne more, si je mislil.

Prekrasni so večeri nad reko ob pražozdu. Tisoči pevcev si pojejo uspavanke, spreletavajo se nad sinjo vodo loveč mušice, ribe se zaganjajo nad gla-

dino, ki postaja od zahajajočega solnca vsa zlata in škrlatna.

Farmerju se je širilo srce ob krasoti, nič več ni pazil in to je postalo skoro usodno. Tudi Mungu, ki se je zaganjal za prvimi večernimi hrošči je ušlo, da sta se ob poti pravkar brez besede pogrnal; dve postavi v hrbet nič slutečega farmerja.

Napad se je izvršil tako nenadno in s tako silo, da so se vsi trije zvalili ob pot in se začeli težko sope rvati. Farmer ni k sreči izgubil poguma in se je otepal lopovov, ki sta mu visela na rokah in mu silila na gošt, da bi ga zadušila. Farmer je vedno bolj čutil, da bo podlegel, kajti milje daleč nobenega človeka! Na Munga se je spomnil z jezo in zaničevanjem. Boril se je na smrt.

Mungo pa je bil stisnil rep med noge in jo cvrč proti domu. Včasih se je za hip ustavil in prisluhnil, potem ga je strah bičal dalje, proč od ogroženega gospodarja. Nezvesti Mungo!

Ali nenadoma, kakor bi zagledal prepad pred seboj, se je ustavil in vzdignil uhle Kaj je bilo to? Vlekel je na uše. sa in se začel tresti. Cviliti in odskakovati, tekatj v krogu kakor v velikem strahu, ki ga ne pusti ne nazaj ne naprej.

In spet! Kaj je to

Iz daljave se je utrgal krik, smrtno groze poln krik ob katerem je Mungo zarenčal in pokazal zobe.

»Muuuungo! Muuuuuungo!« je prišlo zateglo od reke. Človek bi ne slišal, a pes ima tanek sluh. Zdaj se je zgodilo nekaj čudnega.

Tudi človek doživi v svojem življenju kedaj kaj takega, kar ga do dna pretrese in docela izpremeni. Vsak človek. A tudi žival...

Glejte Munga! Kako drvi nazaj! Ne vidite mu glave, ves je kakor divji stroj brez oblike, stroj, ki z vsemi močmi v blaznem diru prehiteva samega sebe. Kadi se za njim! Grmovje ob poti, skale, debla, žuboreči potočki, ne, to ni nobena ovira za Munga, ki drvi, hraber in smrt prezirajoč svojemu gospodarju na pomoč. Minila je komaj minuta in... Črna senča je kakor izstrelek planila iz nastalega mraka, se zagrizla v telesa

razbojnikov, grizla, mesarila, da nista utegnila niti kričati.

Končano. Na tleh ležita zaplotnika. Eden ima pregriznen vrat, drugi razmesarjen obraz in ogrizne roke in noge, obleko strgano s telesa. Ob njih Mungo, ki ga farmar z vsemi močmi

kroti, objema v neznanem veselju, s solzami v očeh.

»Ljubi moj, hrabri moj, zvesti moj Mungo. Hvala ti,« hlipa farmar. »Ti si moj, nobenega drugega ne maram.«

Vrnila sta se domov v neizmerno veselje vse družine.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Rada bi Ti bila že preje pisala, pa sem bila še premajhna. Zato sem se tudi tako hudo bala Tvojega požrešnega koša. Zdaj pa hodim že v drugi razred in ne pišem več tako grdo, zato se tudi ne bojim več grdega koša. Kako Ti ugaja naša mucka? Narisala sem jo čisto sama. Mucko imam zelo rada, in vsak dan ji dam toplo mleko. Če je lačna, hodi zmerom za menoj in mijavka. Če je sita, mi skoči v naročje, dremlje in zadovoljno prede. Lansko leto je imela tri mlade mucke. Te smo dali sosedom in še zdaj pridejo včasih obiskat našo mucko. A naša mucka jih ne mara več. Pridi nas enkrat obiskat, boš videl, kako prijazna in lepa je naša mucka. Čisto črna je in zelene oči ima. Srčno Te pozdravlja Tvoja

*Breda Jeločnik, uč. II. razr.
v Ljubljani — Bežigrad.*

Ljuba Breda! Tvoja risba in Tvoje pisemce sta me očarali! Škoda, da nisi narisala mucke s črnolom ali s tušem, da bi jo lahko objavil. Spomladi, ko bo spet toplo in vse zeleno, pridem gotovo k Tebi v vas. Zdaj je pa že pre-slabo vreme, Bežigrad je predaleč, in moje kosti so prestare. Oglasi se spet kmalu! Srčno Te pozdravlja Tvoj

stric Matic.

Dragi stric Matic! Tvoj natečaj sem z zanimanjem prebral in odločil sem se, da Ti napišem, kaj mislim o vojni in o alkoholu. Obrje je strup in hudo gorje za narod. Vendar je vojna še večje gorje. Alkohol pomori dosti ljudi, a vojna jih pobija na tisoče in stotisoče. Zelo rad se igram s tovariši vojno, Indijance in podobne igre. Toda v resnično vojno ne bi šel rad. Ljubša mi je puška iz lesa, kakor pa

prava puška, ki bruha smrt. Otroci, ki imajo očeta-pijanca so zelo siromašni. Oče vse zapije in otroci nimajo kaj jesti in obleči. Moj oče pa ne pije in ko bom velik tudi ne bom pil. Lepo Te pozdravlja

*Andrej Jeločnik, dijak drž. real. gimn.
v Ljubljani — Bežigrad*

Moje počitnice. Letos so bile moje počitnice hudo žalostne. Takoj po koncu šolskega leta sem si zlomil nogo. Plezal sem na drevo, pa se je veja pod menoj odlomila, izgubil sem ravnotežje in že sem padel na trdo zemljo. Zakričal sem od bolečine in vstati nisem mogel. Oče je priteknel in me nesel v sobo. Zdravnik me je pa takoj poslal v bolnišnico. Tam je bil tudi deček, ki je imel zlomljeno nogo. Postala sva dobra prijatelja. Vse počitnice se nisem smel kopati in tudi v planine nisem mogel, čeprav sem se vse leto veselil na izlete. Zdaj ne bom nikoli več plezal po drevesih. — Zgodbo gospoda Kozamurnika zelo rad berem a še lepša je bila tista o Klapouhcu Najrajši pa berem indijanske povesti. Lepo pozdravljam Tebe in vse Jutrovčke in jim svetujem, da ne plezajo po drevesih, da si ne bodo polomili nog. Tvoj zvesti čitatelj

*Mirko Kremžar, uč. V. razr.
Vič pri Ljubljani*

Dragi stric Matic! Jesen je prišla v deželo. Kmetje so spravili krompir in druge poljske pridelke s polja in zdaj so založeni za zimo. Ptice selike so že odletele na jug. Dnevi so postali krajši, solnce ne sije več tako toplo. Listje rumeni in odpada. Nebo je megleno in veter piha čez prazna polja. V vinogradih so grozdje že obrali. Vse kleti so polne novega vina in sadjevca.

Ko bo zapadel prvi sneg se bodo otroci hodili smučati in kepali se bodo za stavo. *Gerta Woschnagg, uč. V. razr. v Mariboru*

Dragi stric Matic! Najlepša ti hvala za knjigo, ki sem jo prejela za nagrado od »Mladega Jutra«. Sedaj imam še večje veselje, da ti pišem. Knjiga je prišla za menoj v B. Koviljačo, ker sem tu na letovanju. Koviljača je lepo kopališče in bogato okrašena s hrebi, ki se dvigujejo nad njim, kakor mogočni velikani. Bogati gozdovi se košatijo in vinska trta, ki daje lepe in velgrozde. Kopališče je bogato tudi z izviri, ki jih je tod mnogo. Zada je Koviljačo teče reka Drina. Tudi nad njo se veličanstveno dvigajo hribi in pečine. Na vrhovih planin je krasen razgled po nekdanji Bosni, sedaj Drinski banovini. Vidi se krasen park z lepim cvetjem. V parku je tudi hotel »Dalmacija«, v katerem stanujemo.

Zelo je lepa Koviljača. Ostala mi bo v najlepšem spominu.

Prisrčno Te pozdravlja

Tatjana Štibler, uč. IV. r. osnovne šole
Hotel »Dalmacija« soba br. 20.

Koviljača, Drinska banovina.

Tihotapec.

Neznanec skozi gozd hiti,
vrečo ima na rami.

Samokres v rokah drži,
bliža se avstrijski strani.

Solnce tone... Neznanec hiti,
a v dalji mu graničar sledi!

Še par korakov je do meje...*

»Stoj!« Naenkrat zadoni;
pokajo strel, neznanec beži,
naposled — zadet, obleži!...

Kos Vladko, dijak klas. gimn.
v Mariboru.

Dragi stric Matic! Tukaj ti pošiljam odgovore k sedanjemu natečaju in te prosim, da jih sprejmeš v Mlado Jutro:

Posledica alkohola: V neki vasi je živel bogat kmet, ki je imel sina edinca. Ko se je kmet postaral, je izročil posestvo sinu Tonetu in si je izgovoril prevžitek do smrti. Tone je bil že odslužil vojake in je doma pridno gospodaril. Bil je močne in srednjevelike postave in se je marsikatero deklet oziralo za njim. Toda on je prijel vrv na drugem koncu, kakor so drugi pričakova-

li. Neke spomladi se je odpeljal s prijateljem v Trst, kjer je ostal dva meseca. Ko se je vrnil, je pripeljal s seboj nevesto, katero je brez ugovorov uvedel v hišo. Kmalu po poroki se mu je rodil sin, ki mu je bil najljubši. Vse bi bilo šlo po sreči, da ni usoda ukrenila drugo pot.

Nekoč se je peljal v bližnje mesto na semenj. Tam se je v družbi opil do nezavesti. Potlej ga je moč alkohola držala, da je bil skoraj vsaki dan pijan. Nič ni pomagalo, da je nekoč umoril otroka in zaradi tega dobil pol leta ječe. Nič ni pomagalo, da so posestvo, prodal in družbi in je šla družina v najem k sosedu. Ko pa je nekoč v prepiru s sekuro ubil očeta, je bila mera polna. Teden dni se je skrbno skrival pred orožniki, potem pa je za njim izginila vsaka sled. Čez pol meseca ga je po naključju našel sosed v vodnjaku mrtvega. To so posledice alkohola.

Žrtev vojnih grozot: Gašperjev Miha je bil edinec od doma in je bil ravno pri vojakih, ko se je začela vojna. Tudi on je moral na bojišče na grško fronto. Tam je šlo našim fantom zelo slabo. Pičla hrana, strogi predstojniki in težke vaje so mučile naše fante.

Nekega dne, ko so bili v Prijepulju, so prišle vesti, da je Avstroogrška napovedala Srbiji ofenzivo. Utaborili so se v vasi in pričakovali napada. V vselem pričakovanju so šli v gostilno, saj je strogi narednik padel v zadnjem boju.

Drugo jutro so bili že zgodaj na nogah in vsak hip pričakovali napada. Ob 7. je za sosednjim hribom zagrmel topovski strel. V tem trenutku se je začela bitka in streljanje je šlo skozi ušesa. Po zraku so letele ročne granate in padale na obe strani, Miha je ždel pod grmom in hitro streljal na sovražnika. Izenada pa je priletela granata za suknjič. Hitro je Miha sešel po njej, da bi jo odvrget, pa je bilo že prepozno. Zagrmelo je in granata, ki se je vžgala, mu je odtrgala od telesa levo roko in glavo z delom prs. Truplo je vrglo kakih 100 m nazaj, o ostalem ni bilo ne duha ne sluha. Žalosten primer, a podobnih je bilo še mnogo. — Nikdar več vojne!

Pahič Stanko, dijak I. e. razr.
realne gimnazije v Mariboru.

Rešitev križanke „Opica“

Vodoravno: 1. rž; 3. stol; 5. god; 7. ara.

Navpično: 1. rt; 2. žoga; 3. srp; 4. kord; 6. da.

Listnica uredništva

Uganke in križarke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Marija Resman, uč. III. razr. II. odd. v Kropi št. 89, Smiljana Sevnik, uč. IV. raz. na Vranskem, Maruša Fajdiga, dijakinja I. razr. gimn. v Ljubljani, Jožica Hribernikova, uč. II. razr. mešč. šole v Mariboru, Tine Jerše, dijak drž. real. gimn. v Celju.

Ponovno opozorilo vsem sotrudnikom našega lista: rokopisov brezizjemno ne vračamo. Za odgovor je priložiti znamko. Z vodilnimi povestmi smo še zmerom založeni.

Vsi Jutrovčki se lahko udeležijo naših natečajev. Tudi tisti, ki niso naročeni na naš list, so zmerom dobro došli in jih stric Matic pri razdelitvi nagrad prav tako upošteva, kakor naročnike. Pišite zmerom razločno, s črnilom, in ne pozabite navesti razred in šolo, ki jo obiskujete.

Daniilo Gorinšek:

Kresnica v roki

Majda veselo
ročico stegnila,
zlato kresnico
je vanjo vlovila.

Ličec rdečih
je k mamicji stekla.
»Nič ve ne svetim«,
kresnica je rekla!

Zakostno Majda
kresnico izpustila,
zlata kresnica
— je brž zasvetila...

Manica:

Kdo ugame?

>Očka Komajnerjev, prosimo eno uganke!«

>Že spet! Saj ni dolgo temu, ko sem vam povedal eno!«

>Pa dajte še eno, ko jih veste toliko! Tako radi vas imamo!«

>Hm, — radi — ampak uganke imate rajši kot mene, kaj?«

>Ne, ne, očka! Oboje, vas in uganke!«

>Sitneži mali! No, čujte torej!

Dva petelina, Belček in Pisanček, sta si napovedala dvoboj. Sklenila sta, da tisti, ki prvi rani drugega do krvi, ostane zmagovalec.

Nato sta se silovito zaprašila drug v drugega. Dolgo sta se rvala. Slednjič je Belčku uspelo, da je svojega protivnika Pisančka tako kavnil v bedro, da si je pri tem zlomil kljun. Torej Pisanček je bil ranjen do krvi, Belček je imel pa zlomljen kljun.

Zdaj pa uganite, kateri izmed teh dveh bojevnikov je prav za prav lahko rekel o sebi, da je zmagovalec?«

>Belček!«

>Nikakor ne!«

>Pisanček!«

>Tudi ne!«

>Oba!«

>Ne, ne! Nobeden ni mogel tega reči!«

>Kako to, očka?«

>I, kako neki! — Zato ni mogel ni prvi ni drugi trditi o sebi, da je zmagovalec, ker petelini ne znajo govoriti!«

